

naar Panteobligationen er bekræftet af eller oprettet for Notarius publicus. — Forslaget under Nr. 25 er efter min Mening en blot Redaktion. Hvad Forslaget under Nr. 27 angaar, da har den ærede Ordfører jo bemærket, at det er stillet efter Forhandling med Justitsministeren. Den første Del af Forslaget betragter jeg som en Selvfølge. Hvad den sidste Del angaar, kunde der vistnok reises Tvivl om, hvorvidt den behøvedes, men jeg har ikke Betænkelighed ved at gaa ind derpaa. Forslaget under Nr. 26 af Flertallet i Udvalget vilde jeg for mit Bedkommende helst ønske, at man ikke vedtog. Jeg mener, at naar Bedkommende faar 14 Dages Genstand med Betalingen efter Forsaldstid, har man derved allerede givet ham nok, og det vil maasse være noget underligt, naar man i nogle Tilfælde kræver Forkyndelse for den Paagjældende selv, men ikke i andre Tilfælde. Hvorfor skal den Skyldner, som bor paa den pantsatte Eiendom, have særligt Varsel, medens den, der bor ved Siden af, ikke skal have det? I alle Tilfælde forlange, at der skal gives særlig Varsel, kan man ikke, fordi man da i mange Tilfælde vil kunne vanskeliggjøre for ikke at sige umuliggjøre Anvendelsen af den hele Regel. Det har viist sig praktisk, at man ikke saa sjelden kan have Vanskelighed ved at faae fat paa sin Debitor, og naar man altsaa først skulde forkynde for ham, at man vilde gjøre Udpantning, dersom dette var Betingelsen for, at Udsæg kunde finde Steb, saa vilde i mange Tilfælde Tiemmedet ikke kunne naas. — Jeg har herefter kun tilbage at udtale mig om et Par udenfor Udvalget stillede Forslag til §§ 5 og 6, som jeg glemte at omtale, da jeg før var ved disse Paragrafer. Forslaget til § 6 kan jeg jo ikke have Noget imod, hvad Lanken deri angaar, og den ærede Forslagsstiller har jo ogsaa for sit Bedkommende udtalt, at der ikke laa ham videre Magt paa, om denne Udgift netop blev udrædet af Politikassen. Jeg har dog nogen Betænkelighed ved at kaste denne Byrde over netop paa Politikassen, da den paa mange Steder er i en ikke glimrende Forfatning, og der forøvrigt er tilstrækkelig god Brug for dens Midler. Jeg gaar ud fra, at det følger af Sagens Natur, at Fogden i ethvert Tilfælde er berettiget til at opføre Udgiften til disse Protokoller blandt Kontorudgifterne, hvorved altsaa Byrden vil komme til at hvile paa Statskassen. Dersom man nu vil sige, at Kontorholdsudgifterne ikke blive vederlagte med det fuldstændig tilsvarende Beløb, saa er dette en Forudsætning, hvorfra jeg naturligvis ikke er berettiget til at gaa ud, thi jeg gjør mig Umage for, forsaavidt jeg skal foreslaa Godtgjørelse for Kontorudgifter, at bringe det Beløb i Forslag, der svarer til de virkelig havte Udgifter, og naturligvis forudsætter jeg ogsaa, at den høitærede Rigsdag ligeledes ved Bevillingen af Beløbet lader sig det være magtpaaliggende virkelig at give Retsbetjentene Vederlag for deres havte Udgifter. Dersom

man imidlertid skulde sige, at indtil alle Kontorholds-godtgjørelser blive fastsatte efter en Revision af Lovene, saa vil i den Tid — det kan være i 2, 3, à 4 Aar — de paagjældende Retsbetjente være udsatte for at komme til at betale disse Udgifter af deres egen Lomme, idet Kontorholds-godtgjørelsen ikke strax bliver forhøiet, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg i og for sig erkjender det Nigtige heri, og jeg har derfor ikke Noget imod, at der tilføies i § 6 2det Stykke, at Betalingen for disse Protokoller skal erstattes Fogden af Statskassen. — Angaaende Forslaget under Nr. 4 til § 5 vil jeg kun sige, at det har min Sympathi, og at jeg ikke skal udtale mig imod den Lank, hvorpaa det er grundet. Det forekommer mig imidlertid, at man kunde gjøre Sagen noget simplere, end ved at danne en hel ny Paragraf angaaende dette Forhold. Den ærede Forslagsstiller har jo selv gjort opmærksom paa, at den sidste Del af hans Forslag, nemlig det sidste Punktum, forsaavidt ikke er noget Nyt; det findes allerede i Lovforslagets § 5, og hvad den første Del angaar, nemlig om Forkyndelsen af Overøvrighedens Resolution, da er dette jo Noget, der strengt taget ikke har sin Plads i denne Lov. Derimod gaar hans nye Paragraf jo egentlig ud paa to Ting. Den ene Ting er den, at Forkyndelsen forinden Udpantningen skal kunne ske af Sognefogden i Stebet for af Stævningsmændene, og den anden Ting er den, at der i disse Sager ikke skal behøves en særlig kristelig Begjæring, men at den foreskrevne Paategning skal kunne gives paa Overøvrighedens Resolution. Hvad dette Sidste angaar, saa tror jeg rigtignok, at det Striftlige, der behøves, foruden Overøvrighedens Resolution, vil være overmaade lidt; der behøves jo ikke andet end, at man siger: Udpantning begjæres i Genhold til indlagte Overøvrigheds Resolution for det og det Salvaar, og jeg skulde ogsaa være tilbøielig til at mene, at dette maatte kunne skrives paa selve Overøvrighedens Resolution, skjøndt det ikke er helbigt, at den saaledes bliver bemærket. Imidlertid skal jeg ligeoverfor det ærede Medlem erkjende, at der er al mulig Opfordring til saa lidt som mulig at fastholde Formerne der, hvor det ikke er nødvendigt, men jeg tror rigtignok, at det vilde være meget simpelt, naar man i den Retning gjorde en Tilføjning i vedkommende Paragraf, end at henfjyde dette Punkt til en særlig Paragraf. Det Samme forekommer mig egentlig at gjælde med Hensyn til det andet Nye, nemlig om Forkyndelsen, og jeg vil i den Anledning sige, at ogsaa jeg har havt en Lank, der er gaaet noget i samme Retning som den, der blev gjort gjældende af et æret Medlem af Udvalget, af Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (S. Madsen), den nemlig, at man mulig kunde benytte Sognefogder til Forkyndelser i større Omfang, end her er foreslaaet af det ærede Medlem. Jeg antager vel, at dette lader sig gjøre,